

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 17 december 2010 in zaak nr. 09/23031 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 juni 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede geweigerd om haar ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister van Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, hij zonder nadere motivering het ontbreken van identiteitsdocumenten in redelijkheid niet aan de vreemdeling heeft kunnen toerekenen. De minister voert daartoe aan dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet in het bezit is geweest van een verplicht document dan wel uit angst voor problemen hiervan heeft afgezien.

2.2.1. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt bij het onderzoek naar de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd mede betrokken de omstandigheid dat een vreemdeling ter staving van zijn asielrelaas geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij die vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge artikel 3.114 van het Vreemdelingenbesluit 2000, zoals dat luidde ten tijde van belang, worden bij de aanvraag door de desbetreffende vreemdeling in persoon alle gegevens verstrekt, waaronder begrepen de relevante documenten, op basis waarvan in samenwerking met die vreemdeling beoordeeld kan worden of er een rechtsgrond voor verlening van de vergunning aanwezig is.

Volgens onderdeel C4/3.6.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voor zover thans van belang, wordt, wanneer is vastgesteld dat één of meer elementen op grond waarvan de beoordeling van de asielaanvraag plaatsvindt (identiteit/nationaliteit/reisroute/asielrelaas) documenten ontbreken, onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de desbetreffende asielzoeker is toe te rekenen. Indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, is dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten'. In het kader van deze beoordeling worden steeds de volgende vragen beantwoord:

- a. Zijn de verklaringen omtrent het desbetreffende element en het ontbreken van de desbetreffende documenten consistent en geloofwaardig?
- b. Komen deze verklaringen overeen met hetgeen overigens bekend is? Is het antwoord op vraag a en/of b 'nee', dan is het aannemelijk dat het ontbreken van deze documenten aan de asielzoeker is toe te rekenen.

'Hetgeen overigens bekend is' betreft bij het ontbreken van identiteitsdocumenten, voor zover thans van belang, de situatie in het land van herkomst (bijvoorbeeld: worden er überhaupt identiteitsdocumenten verstrekt, kan het gevaarlijk zijn om dergelijke documenten aan te vragen).

'Hetgeen overigens bekend is' betreft bij het ontbreken van nationaliteitsbewijzen, voor zover thans van belang, de situatie in het land van herkomst (bijvoorbeeld: worden er überhaupt paspoorten verstrekt, kan het gevaarlijk zijn om dergelijke documenten aan te vragen).

2.2.2. In het besluit van 23 juni 2009, waarin het voornemen daartoe van 14 april 2009 is ingelast, heeft de minister het standpunt ingenomen dat de vreemdeling niet wordt gevolgd in haar stelling dat, nadat als gevolg van de aardbeving in 1988 al haar documenten verloren zijn gegaan, zij vanwege haar Azeri-afkomst geen ander paspoort kon krijgen. Op basis van het overgangsrecht met betrekking tot het verkrijgen van het Armeens staatsburgerschap van rechtswege wordt de vreemdeling beschouwd als staatsburger van Armenië. Zij heeft immers verklaard dat zij geregistreerd staat in een plaats op Armeens grondgebied. Dat zij sinds 1988 niet meer in het bezit is geweest van een paspoort heeft niet tot gevolg dat zij daar niet langer geregistreerd staat. Nu de vreemdeling staatsburger was van de Armeense Socialistische Sovjet Republiek en op het moment van de inwerkingtreding van de Wet op het Staatsburgerschap in 1995 een permanent verblijfadres had in Armenië wordt zij op basis van artikel 10 van die wet beschouwd als staatsburger van Armenië. Derhalve had de vreemdeling aanspraak kunnen maken op het Armeens staatsburgerschap en zich in het bezit kunnen stellen van een Armeens identiteitsdocument. Het komt voor haar rekening en risico dat zij dit heeft nagelaten, nu zij onvoldoende initiatief heeft getoond om een dergelijke document, waarop zij recht heeft, te verkrijgen. De angst die haar daarvan weerhouden heeft is ontstaan door de omstandigheden waaronder haar ouders om het leven zijn gekomen en het gegeven dat haar echtgenoot haar heeft verlaten vanwege haar etnische afkomst. De vreemdeling heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat deze gebeurtenissen in opdracht of met medeweten van de

overheid hebben plaatsgevonden. Het enkele feit dat personen van Azeri-afkomst als gevolg van het conflict om het slachtoffer zijn geworden van discriminatoir geweld is onvoldoende om aan te nemen dat de vreemdeling op grond hiervan terecht te vrezen had indien zij een aanvraag bij de autoriteiten zou doen voor een paspoort. Daarbij komt dat zij geen melding hoefde te maken van haar etniciteit nu zij geregistreerd staat met de Armeense naam van haar overleden echtgenoot. Voorts dienen volgens het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van januari 2009 (hierna: het ambtsbericht van 2009) Armeense staatsburgers vanaf zestienjarige leeftijd in het bezit te zijn van een Armeens paspoort. Het is niet aannemelijk dat de vreemdeling gedurende een periode van ongeveer twintig jaar niet in het bezit is geweest van dit verplichte document. Gelet op het voorgaande is sprake van omstandigheden vermeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, hetgeen betekent dat van het relaas van de vreemdeling een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. Hetgeen de vreemdeling heeft verklaard omtrent de gebeurtenissen en problemen in haar land van herkomst voldoet niet aan die maatstaf, aldus het besluit.

2.2.3. De rechtbank heeft, voor zover thans van belang, overwogen dat uit het ambtsbericht van 2009 blijkt dat de Wet op het Staatsburgerschap geen onderscheid maakt op grond van etniciteit en dat de Armeense autoriteiten dus documenten dienen te verschaffen aan etnische Azeri afkomstig uit Armenië. Hoe dit in de praktijk gaat, is onbekend, aldus dit ambtsbericht. De verklaring van de vreemdeling, dat zij sinds 1988 vanwege haar etnische afkomst bang was om een paspoort aan te vragen, heeft de minister naar het oordeel van de rechtbank, gelet op voormeld ambtsbericht, niet zonder meer niet verschoonbaar kunnen achten, nu uit het ambtsbericht niet duidelijk wordt hoe een dergelijke aanvraag in de praktijk verloopt. Dat uit het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2010 naar voren komt dat bij het aanvragen van een paspoort niet wordt geregistreerd van welke etniciteit de aanvrager is doet daar niet aan af, nu aannemelijk is, zoals de vreemdeling heeft gesteld, dat zij bij de aanvraag om een paspoort of identiteitsdocument de namen van haar ouders diende te vermelden, waaruit onmiddellijk blijkt dat deze van Azerbeidzjaanse afkomst zijn. De minister heeft daarom zonder nadere motivering het ontbreken van identiteitsdocumenten in redelijkheid niet aan de vreemdeling kunnen toerekenen onder verwijzing naar het ambtsbericht van 2009, nu dat ambtsbericht hieromtrent geen informatie bevat, aldus de rechtbank.

2.2.4. De vreemdeling heeft aan de onderhavige aanvraag ten grondslag gelegd dat zij staatloos is en niet in het bezit was van enig identiteitsdocument en dat ook niet had kunnen aanvragen, zodat het ontbreken ervan haar niet kan worden tegengeworpen. In het besluit, weergegeven onder 2.2.2, heeft de minister overwogen dat van een vreemdeling die elders bescherming zoekt, kan worden verwacht het verzoek om bescherming zo veel mogelijk te onderbouwen en dat in dit geval de vreemdeling niet kan worden gevolgd in de redenen die zij heeft aangevoerd waarom zij niet over enig document kan beschikken.

De overweging van de rechtbank dat uit het ambtsbericht van

2009 niet duidelijk wordt hoe een aanvraag om een paspoort in de praktijk verloopt, miskent dat het ambtsbericht betrekking heeft op de periode van februari 2008 tot en met december 2008 en dat deze passage van dat ambtsbericht blijkens de context ziet op de terugkeer van etnische Azeri die oorspronkelijk uit Armenië afkomstig zijn en derhalve niet, zoals in dit geval van belang, op de vraag of de vreemdeling ingevolge de in 1995 in werking getreden Wet op het Staatsburgerschap destijds als ingezetene van Armenië recht had op en feitelijk kon beschikken over een Armeens paspoort.

Gelet op de uit artikel 31, tweede lid aanhef en onder f, van de Vw 2000 volgende bewijslastverdeling, ligt het op de weg van de vreemdeling om aannemelijk te maken dat haar, hoewel zij van rechtswege als staatsburger van Armenië werd beschouwd en zij verplicht was over een Armeens paspoort te beschikken, geen paspoort zou worden verstrekt. Dat de vreemdeling door tussenkomst van een vriendin en het Rode Kruis heeft getracht om een paspoort te verkrijgen, heeft de minister in redelijkheid als onvoldoende kunnen aanmerken om aannemelijk te achten dat haar geen paspoort zou worden verstrekt. Voorts heeft de minister gelet op hetgeen de vreemdeling daarover heeft gesteld niet aannemelijk gemaakt hoeven achten dat het voor de vreemdeling ook in de periode na de inwerkingtreding van de Wet op het Staatsburgerschap wegens haar Azeri-afkomst gevaarlijk was om zich tot de Armeense autoriteiten te wenden. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte van belang geacht dat, wat daarvan ook zij, de vreemdeling bij de aanvraag van een paspoort haar Azeri-afkomst niet verborgen zou kunnen houden.

Uit het voorgaande volgt dat de grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 23 juni 2009 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling voert in beroep aan dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat van hetgeen zij heeft verklaard over de gebeurtenissen en problemen in haar land van herkomst geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

2.4.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien een vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

2.4.2. Bij de beoordeling door de minister van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten en omstandigheden die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is

immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn asielrelaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven. Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 - in welke bepaling artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 nader is uitgewerkt - dat de verklaringen van een vreemdeling en de daarin gestelde feiten en omstandigheden geloofwaardig worden geacht, indien die vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien sprake is van een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000. In dat geval zal volgens onderdeel C14/3.3 van de Vc 2000, zoals dit luidde ten tijde van belang, van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten en omstandigheden alsnog geloofwaardig te achten.

2.4.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1, AB 2003, 286), komt de minister bij de toepassing van voormeld beleid in een concreet geval beoordelingsruimte toe. De minister beoordeelt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op basis van uitvoerige gehoren en van vergelijking van het asielrelaas met al datgene, wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere vreemdelingen in een vergelijkbare situatie. Dit overzicht stelt hem in staat die beoordeling vergelijkenderwijs en aldus geobjectiveerd te verrichten. Het op deze wijze beoordelen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door de minister brengt met zich dat de rechter die beoordeling terughoudend dient te toetsen.

2.4.4. De vreemdeling heeft verklaard dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omdat haar vriend met roepnaam (hierna:) wegens zijn politieke activiteiten voor de politieke partij Hajots Hamazga Sjin Sharzjeem (Nationale Politieke Bewegingen; hierna: H.H.S.S.) werd gezocht door de politie en zij in verband hiermee tweemaal door de politie is bezocht in de caravan te waarin zij sedert de gewelddadige dood van haar ouders en de aardbeving in 1988 woonde. Bij het tweede bezoek is zij, mede vanwege haar Azeri-afkomst, mishandeld en bedreigd. Zij heeft daarop met behulp van het land verlaten.

2.4.5. In het besluit van 23 juni 2009, waarin het voornemen daartoe van 14 april 2009 is ingelast, heeft de minister zich, voor zover hier van belang en samengevat weergegeven, op het volgende standpunt gesteld.

zou door de politie worden gezocht in verband met zijn aandeel in een demonstratie op 1 maart 2008 in waarbij hij aan de hand van camerabeelden zou zijn herkend. Dat zou zijn herkend heeft de vreemdeling van derden vernomen, zodat niet zonder meer kan worden uitgegaan van de betrouwbaarheid van deze verklaring, aldus de minister. Voorts acht de minister niet geloofwaardig dat - ook al zou deze een lokale VIP zijn - als deelnemer aan een demonstratie met tienduizenden

aanwezig uitsluitend op grond van camerabeelden dusdanig is herkend dat de politie zijn naam, woonplaats en verblijfadressen alleen op basis van zijn uiterlijke kenmerken heeft kunnen traceren. De arrestaties die naar aanleiding van de demonstratie werden verricht betroffen personen die werden verdacht van het organiseren van de demonstratie, het bezit van wapens en/of het gebruik van geweld tegen de autoriteiten. Er werden ruim honderd personen gearresteerd, waaronder een aantal parlementsleden. Gelet op het relatief kleine aantal arrestaties en de reden voor de arrestaties acht de minister het niet aannemelijk dat voor de autoriteiten van dermate groot belang was dat naar hem werd gezocht op de door de vreemdeling beschreven wijze. De minister acht evenmin geloofwaardig dat de politie naar op zoek is gegaan bij de caravan van zijn tante in welke caravan de vreemdeling woonde. De verklaring van de vreemdeling dat de politie bij haar verblijfadres langskwam op aanwijzen van de dochter van acht de minister niet aannemelijk, omdat de vreemdeling, die een teruggetrokken leven in de illegaliteit leidde, met onderdak en dagelijkse levensbehoeften hielp. Nu de vreemdeling al geruime tijd woonachtig was met behulp van acht de minister het niet aannemelijk dat haar dochter hiervan niet op de hoogte was en dat deze zonder meer de politie, die op zoek was naar de neef van naar een illegale vrouw van Azeri-afkomst zou doorverwijzen.

Evenmin acht de minister aannemelijk dat die zelf door de politie gezocht zou worden, een reis naar Europa heeft geregeld voor de vreemdeling en dat hij zelf in Armenië bleef. Uit de verklaringen van de vreemdeling is eveneens af te leiden dat zich na 1 maart 2008 vrij door het land kon bewegen en de vreemdeling meerdere malen heeft bezocht. Daarnaast heeft in deze periode de vrijheid gehad om de illegale uitreis en verdere reis naar Nederland voor de vreemdeling te regelen, aldus de minister. Dat de vreemdeling in een kwetsbaardere positie verkeerde, acht de minister niet aannemelijk, nu voor haar als Armeens staatsburger de mogelijkheid bestond om te beschikken over een identiteitsdocument.

Voorts heeft de vreemdeling volgens de minister summiere verklaringen afgelegd over de tijdstippen van de politiebezoeken. Zij kan niet de exacte data noemen, terwijl zij die van andere gebeurtenissen wel kan noemen.

Verder acht de minister niet aannemelijk dat de vreemdeling na het eerste bezoek van de politie geen contact heeft opgenomen met en ook anderszins geen actie heeft ondernomen teneinde te voorkomen dat zij op korte termijn weer in aanraking zou komen met de politie. Ook na het tweede politiebezoek heeft zij geen actie ondernomen. Eerst nadat haar zoals gebruikelijk had bezocht, heeft zij op haar advies en met haar hulp de caravan verlaten. Dat de vreemdeling niet op de hoogte heeft willen stellen van het politiebezoek, is niet aannemelijk, indien hij, zoals gesteld, door de politie werd gezocht, aldus de minister.

2.4.6. De vreemdeling stelt dat, zoals zij in de zienswijze heeft opgemerkt, geen gewoon lid van de H.H.S.S. is: hij kwam met jongens en mannen van de partij in de caravan waar zij woonde langs, ging altijd naar partijbijeenkomsten en hield, indien nodig, daar ook redevoeringen en hield

zich met interne en externe partijzaken bezig. Voorts bestrijdt zij dat slechts sprake was van een relatief klein aantal arrestaties; uit het ambtsbericht van 2009 blijkt dat in oktober en november 2008 in elk geval 70 personen gedetineerd waren die konden worden aangemerkt als politieke gevangenen. De arrestaties zijn door de parlementaire vergadering van de Raad van Europa veroordeeld. In dit verband heeft zij een verklaring van van 17 augustus 2009 overgelegd, inhoudende dat hij als lid en actieve deelnemer van de H.H.S.S. actief deelnam aan de verkiezingen, dat hij één van de actieve organisatoren was van de incidenten die op 1 maart 2008 plaatsvonden nadat het verloop van de verkiezingen een onjuiste wending had gekregen, dat hij naar aanleiding hiervan door de autoriteiten werd vervolgd, dat hij daarbij zijn familie en kennissen in gevaar heeft gebracht en dat door zijn toedoen de identiteit en afkomst van de vreemdeling bekend zijn geworden waardoor zij het wrede verleden opnieuw heeft moeten beleven.

Voorts betoogt de vreemdeling dat, zoals zij tijdens de gehoren heeft verklaard, uit de woorden van de politiefunctionaris tijdens diens bezoeken blijkt dat zij werd gezocht vanwege haar Azeri-etniciteit en wijst zij naar hetgeen in het ambtsbericht van 2009 wordt vermeld over de 'low profile' houding van de nog slechts zeer kleine Azeri-minderheid. Zij was daarom wel degelijk minder weerbaar dan

Dat zij de data van sommige gebeurtenissen wel exact weet en de data van andere niet, wijt de vreemdeling aan de uiteenlopende ernst ervan.

Voorts stelt zij dat zij de caravan na het eerste politiebezoek niet direct heeft verlaten en geen contact heeft opgenomen met omdat zij verlamd was door angst en over een zeer beperkt sociaal netwerk beschikte. Ook bestrijdt zij dat haar zoals gebruikelijk had bezocht; zij kwam wel vaker niet iedere dag langs.

Bij brief van 11 januari 2010 heeft de vreemdeling een verklaring overgelegd van de voorzitter van het wijkcomité inhoudende dat zij vanaf 1987 op het in die verklaring vermelde adres heeft gewoond. Ter zitting van de rechtbank heeft de vreemdeling verklaard dat de brief het adres van haar toenmalige echtgenoot in vermeldt, waar zij tot 1988 heeft gewoond, en dat de voorzitter van het wijkcomité had moeten weten dat dat huis door de aardbeving is vernield en niet meer bestaat.

2.4.7. Het betoog van de vreemdeling geeft geen aanleiding voor het oordeel dat de minister zich gelet op de in het besluit van 23 juni 2009 vermelde gronden niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat de overgelegde verklaring van wat betreft de gebeurtenissen die voor de vreemdeling aanleiding waren haar land van herkomst te verlaten slechts in algemene bewoordingen is gesteld en dat Hovik niet kan worden aangemerkt als een objectieve bron.

Deze beroepsgrond faalt.

2.5. Gelet op het voorgaande zal het beroep van de vreemdeling alsnog ongegrond worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 17 december 2010 in zaak nr. 09/23031;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van staat.

De voorzitter
is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

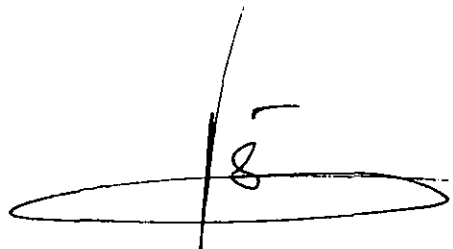
w.g. De Groot
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 juli 2012

210.

Verzonden: 31 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser